

Forts från föreg sida

kad riktning. Väl tillbaka på sjukhuset i Sverige gick Patrizia på många möten. Hon ville framåt, hade ju sett hur lilla Natalie utvecklats både fysiskt och mentalt.

–Jag fick till slut sjukgymnastik en gång i veckan och under hela förra vintern låg fokus på att Natalie skulle lära sig att krypa. Men hon bara grät och inga framsteg gjordes. Då tog vi ännu en tur ner till Tyskland. Doktor Wehebrink upptäckte en rejäl låsning i höftleden och sa att det inte var konstigt att hon inte kunnat krypa.

Nöp sig i armen

Väl på hotellet efter behandlingen, kröp Natalie över hela golvet. Patrizia fick nypa sig i armen och be sin man titta, hon trodde hon drömde!

Patrizia var lycklig över sin dotters fantastiska framsteg och ville göra allt för att stödja hennes fortsatta utveckling hemma i Sverige. Den svenska sjukhuspersonalen var orolig över om Natalie hade blivit skadad av behandlingen i Tyskland och krävde ny röntgen. Men allt såg alldeles utmärkt ut och Natalie fortsatte krypa obehindrat.

–Det handlar om ett annat synsätt. I Sverige ser vi, säkert i största välmening, de skadade barnen som stackare. De ska inte behöva ta ansvar och behandlingen får absolut inte göra ont. I Tyskland är man inte rädd för att behandla små barn med händerna, visst kanske det gör lite ont just då, men det sker framsteg. Man ser också mer till helheten och fastnar inte bara vid ett symptom, menar Patrizia.

När Patrizia vid första besöket i Tyskland ursäktade sig för att hon inte hade med sig Natalies magnetröntgenplåtar av hjärnan, fick hon till svar att det inte spelade någon roll just då.

–I Sverige upplever jag att en skadad hjärna gör att man väntar och ser vad som hän-

der eller att man helt enkelt inte tycker det är lönt att satsa på dessa barn. Men hjärnan är förändringsbenägen och vuxna och friska barn utnyttjar bara några få procent av den. Enligt Torsten Wehebrink och hans kollegor är det därför viktigt att försöka föra över vissa funktioner till andra delar av hjärnan, med hjälp av träning. Ju yngre man är, desto lättare blir det, berättar Patrizia.

Tjejen som fick prognosen att hon möjligen skulle kunna lära sig att vända sig själv när hon låg, inte mer, är nu efter ännu några behandlingar uppe och går med stöd! Men allra bäst – Natalie är en mycket gladare liten tjej. Hon har inte längre ont, hon har fått ett helt nytt självförtroende nu när kroppen börjar lyda henne, och efter alla dessa positiva förändringar har hon ork och vilja att utvecklas även intellektuellt. Innan vi går hör vi henne prata om cirkushästar och rabbla alfabetet. Och både munnen och ögonen ler. Hon är i kapp! ■

DOKTOR WEHEBRINK:

Osteopati

Ju yngre patienten är när man börjar behandlingen, desto bättre blir resultatet på sikt. Det menar den tyske läkaren och osteopaten Torsten Wehebrink som hjälper barn från sex månaders ålder.

Torsten Wehebrink är barnläkare och osteopat.

är inget hokus pokus

USA finns flertalet renodlade osteopatsjukhus. Där är alla läkarna vidareutbildade inom osteopatisk medicin. Behandling av barn är ett mycket framgångsrikt område. Också på vanliga sjukhus i USA ses osteopati ofta som en självklar del av vården.

Även i England, Australien, Nya Zeeland och i Frankrike är osteopatin stor. I Tyskland, Schweiz, Italien och Finland är den snabbt växande. I Sverige har osteopati utövats sedan mitten av 1970-talet, i dag har vi drygt 150 praktiserande osteopater. Utbildningen är fyra år lång och diplomerade osteopater organiseras av Svenska Osteopatiförbundet i Stockholm.

Osteopatin kan sammanfattas bland annat enligt följande principer:

- ✓ Kroppen är en enhet. Människan består av kropp, medvetande och själ.
- ✓ Kroppen är kapabel till självreglering, självläkning och bevarande av hälsa.
- ✓ Struktur och funktion relaterar till varandra.

En vetenskap

I Tyskland vidareutbildar sig många läkare och sjukgymnaster inom komplementär- och alternativmedicin (CAM). Doktor Torsten Wehebrink är en av dem.

Han är legitimerad barnläkare men också doktor i osteopati och har en privatklinik i Tyskland där han behandlar barn och ungdomar, de flesta med funktionshinder. Inte bara Patrizia Intisos dotter Natalie och hans egen son utan många andra barn har fått hjälp till ett mer självständigt liv.

–För mig och mina kollegor är osteopati naturligtvis ren vetenskap, inget hokus pokus. Jag har behandlat Natalie precis på samma vis som jag skulle behandla vilket annat barn som helst med liknande skador. Att hon förbättrades så mycket ser jag som helt naturligt med tanke på vilka skador hon hade och vilken behandling jag satte in. Ju tidigare i ett barns liv man sätter in behandling, desto större chans är det till positiv utveckling. Vi brukar säga att mellan spädbarnsåldern från cirka 6 månader och upp till fyra år är det lättast att rätta till olika funktionshinder eller skador. Upp till åtta års ålder är det lite svårare, och så vidare.

Nödvändig ibland

Under en intensiv vecka i oktober 2012 behandlade doktor Wehebrink ett antal funktionshindrade barn i södra Sverige. Han berättar ödmjukt att han har för lite insikt i svensk sjukvård för att kritisera. Däremot har han via sina patienter här och deras föräldrar gjort en del reflektioner.

–I Sverige verkar läkarna utgå från magnetröntgen av hjärnan och säga "vi får vänta och se" eller ger upp hoppet om skadorna är stora. Det är visserligen svårt att ställa diagnos i tidig ålder men viktigt att sätta i gång snabbt. Alla läkare vet att hjärnan är förändringsbar ner i minsta cell, och ska barnen bli bättre gäller det att börja behandla och träna tidigt om barnen ska kunna utnyttja friska delar av hjärnan i stället. En vuxen, frisk person använder bara några procent av hjärnan, det finns möjligheter!

En annan reflektion är att man i Sverige nu förutom läkarna enbart har sjukgym-

BARN UNDER ÅTTA ÅR

FÅR INTE ALTERNATIV BEHANDLING I SVERIGE

CAM – Complementary and Alternative Medicine är den internationella benämningen på komplementär och alternativ medicin. I Tyskland är det mycket vanligt med CAM-behandlingar, också på barn och bebisar och både på sjukhusen och privat.

Bland de vanligaste behandlingsformerna är klassisk homeopati och osteopati. För kunna arbeta självständigt med CAM i Tyskland måste man vara "heilpraktiker", man måste alltså ha ett slags basmedicinsk utbildning. Är man inte "heilpraktiker" själv, kan man ändå arbeta under till exempel en läkare.

I Danmark behandlas små barn med zonterapi för kolik med goda resultat och kiropraktorer finns på många av sjukhusen. Osteopati, kiropraktik och behandlande massage är en stor och självklar del av sjukvården i bland annat USA och England. Både barn och vuxna behandlas med klassisk homeopati i stora delar av världen.

Det svenska sjukvårdssystemet är strikt med att legitimera och släppa in andra vårdutbildade än just läkare och sjukgymnaster i vården. Samarbetet mellan skolmedicinen och alternativa och komplementära former är också litet i Sverige. Däremot har vi en mycket tillåtande lagstiftning vad gäller tillstånd att bedriva olika typer av friskvårdsmottagningar utanför sjukvårdens regi och behandla vuxna och barn över åtta år.

Sveriges patientskyddslag tillåter **bara legitimerad sjukvårdspersonal** att behandla barn under åtta år. Sjukgymnaster i Sverige ansvarar därför för ett väldigt stort kompetensområde inom barnsjukvården.

VILL DU VETA MER?

www.osteopatiforbundet.se

Här kan du söka osteopater nära dig och läsa mer om osteopati.

www.helabarn.se

Hela Barn är ett partipolitiskt och religiöst obundet nätverk som arbetar för att barn under åtta år ska få tillgång till komplementär- och alternativmedicinsk vård och behandling i Sverige. Spännande fallstudier att läsa. Svensk lagstiftning om behandling av barn.

naster som behandlar; varför sätts då sjukgymnastiken in så sent och varför erbjuds den hjälpen så sällan? Samarbetet mellan sjukgymnaster och föräldrar verkar också behöva bli bättre, man kan inte lägga sjukgymnastiken på föräldrarna.

–Manuell medicin, det vill säga behandling av kroppen med händerna, verkar till

skillnad från i de flesta länder inte vara så uppskattad här. Men vi anser att manuell behandling i många fall är nödvändig för att patienten ska kunna utvecklas, avslutar Torsten Wehebrink. ■

**NÄSTA VECKA:
Stressa av
med ett leende!**